

Propovijed Svetoga Oca

Draga braćo i sestre,

Apostol Pavao danas se obraća svakome od nas, kao Timoteju:

„Sjeti se Isusa Krista, uskrsloga od mrtvih, potomka Davidova“ (2 Tim 2,8).

Marijanska duhovnost, koja hrani našu vjeru, ima Isusa u svom središtu. Kao što nedjelja, prvi dan u tjednu, otvara svaki novi tjedan u svjetlu njegova uskrsnuća od mrtvih. „Sjeti se Isusa Krista“ – to je ono što jedino vrijedi, to čini razliku između ljudskih duhovnosti i Božjega puta.

Dok Pavao piše „okovan poput zločinca“ (r. 9), on nas potiče da ne izgubimo središte, da ne ispraznimo ime Isusovo od njegove povijesti, od njegove križne stvarnosti. Ono što mi smatramo suvišnim i odbacujemo, Bog uskrsava, jer „ne može se odreći samoga sebe“ (r. 13).

Isus je Božja vjernost – vjernost Boga samome sebi. Zato nedjelja mora činiti od nas kršćane: ispunjati naše pamćenje gorućom uspomenom na Isusa, preobražavajući naše osjećaje, naše misli, naše zajedništvo i način na koji nastanjujemo zemlju. Svaka se kršćanska duhovnost razvija iz toga ognja i pridonosi da on sve više gori.

Prvo nam je čitanje, iz Druge knjige o Kraljevima (5,14-17), posvijestilo ozdravljenje Naamana Sirca.

Isus je i sam tumačio taj ulomak u sinagogi u Nazaretu (usp. Lk 4,27), a učinak njegova tumačenja na ljude iz njegova mjesta bio je zaprepasćujući: reći da je Bog spasio jednoga stranca, oboljelog od gube, umjesto nekoga iz Izraela, izazvalo je opće ogorčenje.

„Svi se u sinagogi ispuniše srdžbom; ustadoše, izbacije ga iz grada i odvedoše na rub brijega na kojem je grad bio sagrađen, da ga strmoglave“ (Lk 4,28-29).

Evangelist ne spominje Marijinu prisutnost ondje, ali ona je mogla biti prisutna i u svom srcu proživljavati ono što joj je starac Šimun prorekao kad je maloga Isusa donijela u hram:

„Ovaj je postavljen na propast i uskrsnuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan — a i tebi će samoj mač probosti dušu — da bi se otkrili namisli mnogih srdaca“ (Lk 2,34-35).

Da, braćo i sestre: „Riječ Božja živa je, djelotvorna i oštija od svakoga mača s obje oštrice; prodire do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine, i prosuđuje nakane i misli srca“ (Heb 4,12).

Papa Franjo također je, razmišljajući o Naamanovoj priči, vidio u njoj poruku koja duboko dotiče i današnji život Crkve. Govoreći Rimskoj kuriji, rekao je:

„Taj čovjek prisiljen je živjeti s užasnim dramom: gubav je. Njegov oklop, onaj isti koji mu donosi slavu, u stvarnosti pokriva ranjivo, bolesno čovječstvo. Tu kontradikciju često nalazimo i u vlastitom životu: ponekad su veliki darovi oklop koji skriva velike slabosti. Da je Naaman nastavio samo skupljati medalje za svoj oklop, na kraju bi ga guba pojela: naizgled živ, ali zatvoren i izoliran u svojoj bolesti.“

Od te nas opasnosti oslobađa Isus: On ne nosi oklop, nego se rađa i umire gol; On daruje svoj život ne tražeći priznanje od onih koje je ozdravio. U Evanđelju samo se jedan, i to Samarijanac, vraća zahvaliti (usp. Lk 17,11-19). Možda, što manje titula imamo, to jasnije shvaćamo da je ljubav čista milost.

Bog je čisti dar, sama milost – a ipak nas mnogi glasovi i uvjerenja i danas mogu udaljiti od te gole i snažne istine.

Braćo i sestre, marijanska duhovnost je u službi Evanđelja: ona razotkriva njegovu jednostavnost. Ljubav prema Mariji iz Nazareta čini nas s njom učenicima Isusa, uči nas vraćati se Njemu, razmatrati i povezivati događaje života u kojima nas Uskrsli i danas pohodi i poziva.

Marijanska nas duhovnost uranja u povijest nad kojom se otvorilo nebo; pomaže nam vidjeti ohole raspršene u mislima svoga srca, moćnike svrgnute s prijestolja, bogate otpraćene praznih ruku; potiče nas da gladne ispunimo dobrima, da uzvisimo ponizne, da se sjećamo Božjeg milosrđa i uzdamo u snagu njegova kraka (usp. Lk 1,51-54).

Njegovo Kraljevstvo dolazi tako što nas uključuje — kao što je i Mariju pozvao da izrekne svoj „da“, jednom zauvijek, ali i uvijek iznova, iz dana u dan.

Gubavci koji se, u Evanđelju, ne vraćaju zahvaliti, podsjećaju nas da Božja milost može doći do nas, a da u nama ne nađe odgovor; može nas izliječiti, a da nas ne zahvati iznutra. Čuvajmo se, dakle, odlaska u hram koji nas ne stavlja na Isusov put.

Postoje oblici pobožnosti koji nas ne povezuju s drugima, nego uspavljaju srce. Tada ne živimo istinske susrete s onima koje nam Bog stavlja na put; tada ne sudjelujemo, poput Marije, u preobrazbi svijeta i u radosti njezina Veliča.

Čuvajmo se svake instrumentalizacije vjere, koja različite – često siromašne – pretvara u neprijatelje, u „gubavce“ koje treba izbjegavati i odbaciti.

Marijin je put onaj koji ide za Isusom, a Isusov put vodi prema svakom čovjeku, osobito prema onome koji je siromašan, ranjen, grešan. Zato autentična marijanska duhovnost čini prisutnom u Crkvi Božju nježnost, njegovo majčinstvo.

Jer, kako čitamo u apostolskoj pobudnici *Evangeliu gaudium*:

„Svaki put kad pogledamo Mariju, ponovno vjerujemo u revolucionarnu snagu nježnosti i ljubavi. U njoj vidimo da poniznost i blagost nisu vrline slabih, nego jakih, onih koji ne trebaju tlačiti druge da bi se osjećali važnima. Gledajući nju, otkrivamo da je ona koja je slavila Boga jer je ‘moćnike zbacio s prijestolja’ i ‘bogate otpustio praznih ruku’ (Lk 1,52-53), ista ona koja daje toplinu doma našoj potrazi za pravednošću“ (*Evangeliu gaudium*, 288).

Draga braćo i sestre, u ovom svijetu žednom pravednosti i mira, održavajmo živom kršćansku duhovnost, pučku pobožnost prema onim događajima i mjestima koja su, Božjim blagoslovom, zauvijek promijenila lice zemlje. Neka to bude pokretačka snaga obnove i preobrazbe, kako nas poziva Jubilej – vrijeme obraćanja i vraćanja, promišljanja i oslobođenja.

Neka za nas posreduje Presveta Marija, naša nada, i neka nas uvijek i iznova usmjerava prema Isusu, Gospodinu raspetome.
U Njemu je spasenje za sve.